

Důvěrně známé školní prostory
zůstávají v těchto týdnech uzavřeny.
A tak nás napadlo na obálku použít motiv,
se kterým se setkává každý, kdo vstupuje
do hlavní budovy na Mariánském náměstí.

Koláž vytvořily Viktorie Martinů,
Lucie Tvrdoňová a Sára Hložková
ze třídy Petry Seidlové.

Těšíme se, až se s tímto radostným
obrazem budeme zase
potkávat naživo!

LIDUŠKA

zuška

UHERSKÉ HRADIŠTĚ

č. **1** duben
2020

občasopis

ZUška do ouška

aneb **Zuška v papučích
stále na očích**

Náhlé uzavření školních budov nás sice překvapilo, ale nevykolejilo z naší snahy vzdělávat v oblasti umění nejen naše žáky ale i širokou veřejnost. Ihned jsme zahájili nejen dálkovou domácí výuku ale i pokračování naše koncertního života. (Více na str. 5.)

YouTube **ZUška**

f **ZUSKAUH**

WWW **zusuh.cz**

LIDUŠKA

občasopis – vychází 4x ročně
číslo 1/20 • 6. 4. 2020 • Uherské Hradiště
evidenční číslo: MK ČR E 23647

vydavatel:
Základní umělecká škola
Uherské Hradiště
Mariánské náměstí 125
686 01 Uherské Hradiště
IČO: 46254323

www.zusuh.cz

ředitel školy: **Jiří Pospíchal**
neoznačené texty: **Martina Gogolová,**
Michal Stránský
grafika a sazba: **Michal Stránský**
neoznačené fotografie a obrazy:
pocházejí z archivu ZUŠ
tisk: Agentura NP Staré Město

Vážení a milí přátelé naší ZUŠky,

srdečně vás vítám při čtení dalšího čísla našeho časopisu Liduška. Nelehká doba uzavřela budovy naší školy, ale jak čtu z reakcí mnoha z vás, stmelila naše rodiny. Snažíme se dnešní situaci vnímat i jako možnost rozvoje kvalitních vztahů na všech úrovních, tedy i mezi našimi pedagogy a vašimi dětmi. Díky této spolupráci jsme mohli jako škola téměř ihned přistoupit k distančnímu vzdělávání a pokračovat v rozvoji talentu vašich dětí jinou, inovativní formou. Tyto nové podmínky mohou vést i k větší samostatnosti dětí, a tedy k jednomu z cílů vzdělávání na naší škole, kterým je svébytná umělecká činnost.

Jsem moc rád, že uměleckou tvorbu našich žáků se nám daří uvěřňovat na všech možných mediálních úrovních od Facebooku, přes Český rozhlas až po Českou televizi. Ukazuje to, že umělecký život na naší škole má pevné základy, na kterých může také v této obtížné době stavět.

Jednou z mnoha forem veřejného působení, na kterou bych obzvlášť rád upozornil, jsou pravidelné každotýdenní koncerty na youtube kanálu školy.

Při pohledu do blízké budoucnosti vás jistě zajímá průběh talentových přijímacích zkoušek. Pro tento rok jsme pro vás poprvé připravili interaktivní přihlášku, kterou můžete vyplnit z vašich domovů. Jen termín je s ohledem na nestálou situaci zatím nejistý.

Ale již teď si vás dovoluji upozornit na jeden z nových předmětů, který se bude věnovat filmu. Právě na dnešní generaci mladých, kteří žijí ve světě pohyblivého obrazu, míří tato nabídka. Neváhejte!

Vážení přátelé, situace dnešních dnů není pro mnoho z nás snadná, ale jsem si jistý, že pokud tuto dobu máme zvládnout, tak jedinečně společně.

S úctou

Jiří Pospíchal
ředitel ZUŠ Uherské Hradiště

Vydávání našeho časopisu podporuje **mapuh.cz**, projekt je zaměřený na rozvoj kvalitního a inkluzivního vzdělávání včetně neformálního vzdělávání dětí a žáků na mateřských a základních školách.

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

Projekt Místní akční plán
ORP Uherské Hradiště II,
registrační číslo
CZ.02.3.68/0.0/0.0/17_047/0008649,
je spolufinancovaný z prostředků
EU, Operačního programu
Výzkum, vývoj a vzdělávání,
a státního rozpočtu

Magdalena Braidíč během rozhovoru se Stanislavem Nemravou.
foto MB

O inspiraci zakopávám

Bývalý ředitel **Stanislav Nemrava** v rozhovoru se současnou žákyní **Magdalenou Braidíč**

V seriálu úvodních rozhovorů pokračujeme vlastně tím nejpřirozenějším způsobem. Vždyť vztah mezi učitelem a žákem by pokud možno měl být, při respektování vzájemných rolí, dialogem. Někoho může překvapit, že si Magdalena se svým učitelem tyká. Tak je to ale v dramaťáku zvykem. Je to jednodušší pro komunikaci a souvisí to jen málo s autoritou – ta buď je, nebo není, bez ohledu na nadřazenost či podřízenost. Madla se tedy ptala:

MB: Z čeho získáváš nejvíc inspirace, když se bavíme o malířství?

SN: Hlavně ze všeho kolem nás. Ze všeho, o co „zakopávám“. Do roku 1990 jsem opravdu maloval. Ateliér jsem měl v bytovce ve sklepě, tam, kde ostatní měli zavařeniny a uskladněné brambory nebo uhlí. Maloval jsem vztahy a příběhy nebo z nedostatku místa své vlastní nohy (zrovna ty se nedávno nejvíc líbily fotografo-

vi J. Štreitovi). Posledních patnáct let už „vyrábím“ pomocí brusky, vrtačky a šroubováku objekty. No a tady už je to především o tom zakopávání. A také shromažďování. Pro inspiraci jezdím hlavně do sběrného dvora. Rozebírám nefunkční počítače a spolu s dalšími předměty je vsazují do starých okenních rámců. Z věcí, které nikdo nepotřebuje, se obrazové příběhy stávají buď náhodou (stejně jako

na oprýskané zdi můžete najít nějaký portrét), nebo je jim potřeba pomoci. Jedno z mých děl má název ABAKUS (první líheň počítačů) – vaječný odpad po napadení nosnice horečkou omladnic, která se projevila vadnou inkubací nul a jedniček. Nosnici se zapouzdřila simkarta a přestala komunikovat. Absolvent ČVUT Ing. Petr Šebek podotkl: „Ano, tuto látku jsme probírali v předmětu biologie počítačů ve třetím ročníku. Bylo to velmi obtížné. Zkoušku jsem udělal s „odřenýma ušima“. Tento obraz je ještě pořád ke zhlédnutí v Galerii 125, kterou nám 6. 9. 2019 pomáhal otvírat španělský velvyslanec. To je ale už jiný příběh.

Z čeho získáváš nejvíc inspirace, když se bavíme o hudbě?

Hudbu skládám hlavně na již hotové texty. Ještě donedávna jsem nevěděl, že umím psát noty. Našel jsem si na internetu na to program, ale protože nemám hudební vzdělání, jsou to galeje. Jenže když chci, aby to muzikanti zahráli, nic jiného mně nezbyvá. Mými prvními pokusy bylo zhudebnění Nezvalovy Manon Lescaut na střední škole, v roce 1999 jsem brutálně upravoval operu Don Giovanni pro trubku, akordeon, housle a buben pro představení Komtur, se kterým jsme vyjeli do Francie, v roce 2000

vznikla za pomoci kamaráda muzikanta hudební složka k představení Dům o tisíci patrech, loni jsem skládal melodie pro pořad z básní Jozefa Leikerta. Už v roce 2007 jsem začal, inspirován manželkou, psát kramářské písně pro kapelu Rodina Nemravova a to trvá dodnes.

Když se zastavíme u Rodiny Nemravovy (kapely, se kterou už jsem dvakrát vystupovala a kde určitě v budoucnu uplatním své nové ukulele) – kde vznikl nápad kramářských písní?

Úplně první písničku napsala jako tragédii s dobrým koncem pro pořad k výročí vzniku města Uh. Hradiště Hanka (manželka – pozn. redakce). Další už tvořím sám vždycky na základě nějakých historických událostí. Většinou je to o vzniku nějakých obcí a měst a samozřejmě o těch tragických příbězích. Kramářské nebo také jarmareční písně jsou tu už od 17. století, živily se tím kdysi celé rodiny. Byly to takové jakoby zprávy televize Nova, co špatného se kde stalo. Místo obrazovky měli zpívající vypravěči nakreslené příběhy a těmi ilustrovali písně. Já jsem vždycky pro určité vystoupení poskládal kapelu z kamarádů, hostů, našich žáků a učitelů, hrajeme s přestávkami už od toho roku 2007. Největší Rodina zpívala na koncertě k výročí města v roce 2017, kdy se k ní přidal Moravský mužský sbor s Jiřím Pavlicou, hejtnanem, radními, kulturními osobnostmi a učiteli ZUŠ v písni Olšavské Amazonky.

Kde můžeme Rodinu Nemravovu spatřit? Jak vypadá nacvičování jednotlivých kramářských písní? Rozrůstá se vaše kramářská rodina o nové členy? Jaké nástroje jsou její součástí?

Hrát budeme nejdříve možná letos na Letní filmové škole. Před samotným vystoupením jsme se vždy párkrát sešli a zkoušeli několik hodin. Rodina sestává z hráčů – akordeon, housle, klarinet, buben, také to ukulele, že, atd. Dále jsou tam zpěváci a ukazovači obrázků. Ty obrázky samozřejmě vyrábím sám. Členové rodiny jsou většinou adoptovaní, několikrát s námi hrál i můj syn s vnuky z Olomouce a jednou i jeho švagr z Bostonu.

A z čeho získáváš nejvíc inspirace, když se bavíme o divadle?

Divadelní prkna jako taková mě poprvé hostila v roce 1970 na akademii gymnázia ve Slováckém divadle. Zdeněk Junák byl Komenský a já jedním z jeho žáčků s malým štěkem. V tomto divadle jsem se už jako hostující herec ocitl v roce 2016 v inscenaci Kniha o hřbitově. Je to nezapomenutelná zkušenost. Setkal jsem se tam s osobními příběhy profesionálních herců, jejich náročným uměleckým, ale mnohdy i složitým rodinným životem. To jen tak na okraj, protože moje hlavní práce a zábava v jednom je dětské a amatérské divadlo. V roce 1981 jsem poprvé vyjel s dětským souborem na přehlídku do Brna, kde jsem se poprvé setkal s pojmem dramatická výchova, a od té doby

mělo divadlo profesně navrch před výtvarnou tvorbou. Ono je totiž v divadle všechno: slovo, pohyb, hudba i to výtvarnění. A vedoucí dětského divadelního kolektivu – v našem případě učitel LDO – je scenárista, hudební skladatel, kostýmní výtvarník, scénograf, zvukař, osvětlovač, střihač hudby, organizátor veřejných představení. Ale především je pedagog, který by měl své žáky namotivovat, aby je to, co hrají, zajímalo, vybavit je schopností umět si vzájemně naslouchat a dovednostmi individuálně a v kolektivu přesvědčivě sdělovat obsah slov. Inspirací je život, motorem inspirace literatura a to, co učitel prožívá v hodinách se svými žáky.

Na jakých projektech momentálně pracuješ?

Doba je teď vyvrácená z kořenů, ale kdyby nebyla, tak dělám toto: připravuji recitátory na soutěže, pracuji se svojí třídou 9 hochů na scénáři zajímavého příběhu podle románu Davida Almonda Tajemný Skellig, chtěli bychom tam mít nějaké animace, tak se učím zacházet s novými grafickými programy. S komorním souborem Marka

Magdalena Braidíč

je čtrnáctiletá žákyně literárně-dramatického oboru. Její kmenovou třídou je kolektivní výuka u Hany Nemravové, do přednesu chodí ke Stanislavu Nemravovi. Mimoto je gymnastka v Sokole a hráčka na ukulele.

Zkouška skupiny Rodina Nemravova. • foto Marek Malůšek

Ovčáčíka spolupracujeme v rámci mezioborového souboru s ochotnickým spolkem Čapek na divadelním představení Jenůfka, ve kterém hraje tvoje sestra Veronika hlavní roli, v současné době také připravujeme pořad ze vzpomínek učitele z 19. století s myšlenkami J. A. Komenského. S kurzem v Boršicích bych chtěl recyklovat představení s loutkami Ilja Murovec. Dalším projektem je obnovení mé inscenace z roku 2000

Stanislav Nemrava

je v ZUŠce od roku 1992 učitelem literárně-dramatického oboru, do roku 2018 školu řídil. Absolvoval český jazyk a výtvarnou výchovu na pedagogické fakultě MU Brno, hraje divadlo, sám přednáší, vystavuje své výtvarné práce, je dlouholetý lektor a porotce v dětském divadle a přednesu, krajský metodik a člen ústřední umělecké rady LDO.

Dům o tisíci patrech podle knihy Jana Weise společně s rockovou kapelou, kterou vede kolega Martin Deyl, připravují se opět po roce vystoupit na Wolkrově Prostějově a festivalu poezie Valašský podzim. V roce 2021 plánují nějaké výstavy – v Kroměříži, Valašském Meziříčí, Prostějově a Uherském Hradišti, ještě pořad mám své práce v naší Galerii 125 na Mariánském náměstí. Teď se snažím s našimi žáky

komunikovat přes internet, pomáhám kolegům s videonahrávkami a pracuji na svém budoucím přednesovém představení. Doufáme, že se všichni brzy vrátí tam, kde to bylo, abychom mohli normálně žít, pracovat a vzájemně se inspirovat.

ZUŠka do ouška

Internetové vysílání s podtitulem „koncert z obýváku“ jsme odstartovali 18. března a od té doby se snažíme potěšit diváky každý týden jedním koncertem. Žáci školy dávají nahlédnout nejen do svého hudebního umění, ale i do svých útulných domovů, v nichž s pomocí rodičů natočí své vystoupení. Učitel VO Martin Šimčík krátká videa sestřihává do podoby koncertu a uvede na YouTube. Diváci se mohou zapojit také do slohových literárně-dramatického oboru nebo si prohlédnout obrázky dětí z výtvarného oboru. Úspěch u veřejnosti možná ještě předčí fakt, že naše žáky tato koncertní činnost vede k seberealizaci a ke zkušenostem, které by nejspíš za normálních okolností nezískali.

Každotýdenní dávka koncertů je přerušena večerem, který pod názvem **Díků není nikdy dost** organizujeme společně se **Slováckým divadlem** ve prospěch **Nemocnice UH** (středa 8. dubna od 20.00 na Facebooku Slováckého divadla). Jsme si vědomi své role zde na Slovácku a přispět ke zvládnutí dnešní obtížné situace považujeme za naši povinnost.

YouTube ZUŠka

ZUSkaUH

WWW zusuh.cz

Perlíme v Perličkách

Od roku 2017 se žáci výtvarného oboru podílejí na cyklu České televize *Hudební perličky* Pavla Šporcla. Výtvarnice a scénografka Eva Blahová dala našim mladým výtvarníkům již potřetí možnost, aby ztvárnili skladatele a hudebníky, o kterých se v jednotlivých dílech hovoří. Obrázky dotvářejí scénu ve studiu, kam si zve své hudební hosty průvodce pořadem houslista Pavel Šporcl.

Do pražského studia ČT putovalo tentokrát 180 portrétů a tematických obrázků, které namalovali a nakreslili žáci výtvarného oboru ze tříd Jany Tvrdoňové, Jitky Magdálkové, Martina Šimčíka, Hany Klínkové, Gabriely Milevské, Jany Bouzkové z pobočky ve Starém Městě a Petry Seidlové z kunovické pobočky.

V dílu věnovaném skladatelské dvojici Suchý–Šlitr, natáčeném koncem ledna, byl hostem skladatel, divadelník, textař, hudebník, zpěvák, spisovatel, grafik, filmař, výtvarník, ... sám pan Jiří Suchý. Nabízelo se tedy potěšit tuto žijící legendu a pozdravit ji prostřednictvím zdařilých prací mladých výtvarníků. Portréty pana Suchého tentokrát ztvárnily děti ze třídy Petry Seidlové. Obrázky od Adama Britaňáka, Lucie Halové, Lukáše Hubíka, Kateřiny Křížanové, Vojtěcha Orsága, Kláry Podolinské, Barbory Poláškové, Kateřiny Sovišové, Prokopa Šťastného a Natálie Večeřové byly předány ve formě plakátu panu Suchému přímo na natáčení. Druhou kopii plakátu překvapený a dojatý pan Jiří Suchý poslal zpět s díky a věnováním pro úžasné mladé umělce a dodal: „V divadle máme síň slávy, tento plakát pověsím na čestné místo!“

Druhou část třetí série *Perliček* natočí Česká televize na konci března. Které obrázky se nakonec objeví ve studiu, se ukáže až v září, kdy budou na ČT Děčko odvysílány nově natočené díly.

Jiří Suchý a Pavel Šporcl během natáčení • foto Eva Blahová

Využití obrázků ve scénografii pořadu • foto Eva Blahová

6 otázek Jiřímu Suchému

Hrál jste na hudební nástroj už jako dítě?

Když mně byly 4 roky, tak jsem si vyžebal na rodičích harmoniku a vystupoval s ní v sokolovně s velkým úspěchem, protože čtyřletý harmonikář, to udivovalo. Ve čtyř a půl letech jsem začal chodit do houslí a to mě drželo do patnácti let. Pak jsem začal hrát na banjo, to hraju dodnes, a na kontrabas jsem hrál se skupinou Akord klub. A na některé hraji dodnes, i na představení.

Chodil jste taky do Lidové školy umění (předchůdkyně základních uměleckých škol)?

LŠU za mých mladých let ještě neexistovaly. Já jsem chodil k panu profesoru Hlinkovi a k panu řídícímu naší školy, který učil hrát na housle.

K hudbě vás přivedli rodiče?

Ano, můj tatínek měl takové malé kavárenské kombo, takové trio – bicí, piano a housle –, a hrávali v klatovské kavárně.

Mol byste nám říct něco o vzniku písničky o kotěti?

Písnička o kotěti vznikla tak, že jsem napsal text a Šlitr ji zhudebnil.

Měli jste kočku, když jste byl malý?

Já jsem měl několik koček!

Moc děkuju, přeju vám vše dobré, ať se daří.

A spoustu životní inspirace!

Snad se dostaví ještě nějaká. Potřeboval bych dobít energii, protože v dubnu máme v divadle premiéru, kterou režíruju, hraju tam, muziku a libreto jsem napsal, dělal jsem i scénografii.

Víc otázek čas nedovolil, Jiří Suchý spěchal na další natáčení...

Po lednovém natáčení pana Suchého krátce vyzpovídala Eva Blahová

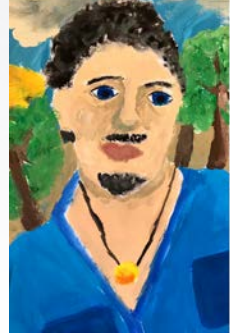
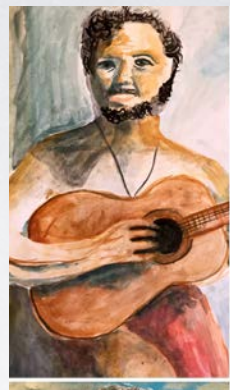
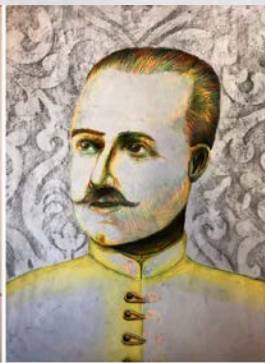

Úžasné vybrané umělce
z Uherického divadla
Zdraví srdce a nář
Jiří Suchý
23.1.2020

Petra Seidlová se svými žáky a s plakátem vylepšeným osobním pozdravem od Jiřího Suchého – všichni z něj pochopitelně měli velkou radost.
foto archiv VO

Výběr z mnoha desítek portrétů hudebníků, které vytvořili žáci VO v rámci projektu Hudební perličky Pavla Šporcia

Pootevíráme dveře filmové tvorby

Chcete si vyzkoušet různé zajímavé role ve filmovém štábu a natočit si skutečný krátký film? Láká vás práce za kamerou a tvorba příběhů? Pak se můžete již nyní těšit na školní rok 2020/2021, od kterého v naší škole nabídneme **úplně nový předmět**. Bude zaměřen na filmovou tvorbu a výuka bude probíhat ve výtvarném oboru v rámci studijního zaměření Multimedia. Vyučovat jej bude scenáristka a režisérka Zuzana Dubová. Děti zažijí interaktivní výuku, v jejímž průběhu získají základní znalosti a dovednosti v hlavních oblastech tvorby audiovizuálních děl. Výuka bude probíhat ve skupince 8-10 žáků jednou za týden, ve tříhodinových blocích. Přihlásit se mohou kreativní děti studující na druhém stupni základní školy. Předchozí zkušenosti nejsou nutné.

Marika Blažková

Kdo se přidá, nebude se nudit!

Na co se mladí filmoví nadšenci mohou těšit?

Jak bude výuka Filmové tvorby probíhat?

Žáci získají postupně znalosti v oblasti filmové tvorby. Naučí se vymyslet příběh, pracovat s kamerou, ve stříhovém programu, se zvukem. Tohle všechno pak budou umět využít při samotném natáčení krátkého filmu. Výuka bude živá, interaktivní a nikdo se rozhodně nebude nudit.

Jaké schopnosti nebo vlastnosti by měl mít začínající filmař?

Začínající mladý filmař by měl mít zájem o film, příběh, cítit zaujetí nebo fascinaci filmem. Třeba rád experimentuje, je kreativní a zvědavý. Umí vyprávět slovem, má obrazotvornost, vnímá detaily nebo si možná jen někdy vytvářel příběhy v hlavě a chtěl by se je naučit zfilmovat.

Z. Dubové se ptala M. Gogolová

Zuzana Dubová

(*1983) Scenáristka a režisérka. Natočila film **Holoubci**, první český snímek svého druhu realizovaný ve znakovém jazyce. V její režii vznikla řada dětských filmů s neslyšícími dětmi v ústředních rolích (film **František, můj táta** vybrán do sekce Česká filmová a televizní tvorba na Zlín film festivalu 2014). Režirovala také pořady pro ČT: D – dvě série dětských pořadů **Kočování za pohádkou**, dále **Jogínci** a režiruje legendární brněnský pořad **AZ kvíz junior**. Točí dokumenty se sociální tematikou pro cyklus **Náš venkov** (ČT), vytvořila dokument o neslyšících teenagerech **Mluvící uši** a nově zuzanadubova.com

Přerušeni výuky v hudebním oboru bylo malé zemětřesení, ale protože vztahy mezi pedagogy a žáky na naší škole jsou velmi intenzivní a silné, nebyl problém hned navázat. A proto se rozjela výuka přes veškeré možné platformy elektronického setkávání. A mnohdy i ku prospěchu všech. Domácí výuka prostě funguje báječně.

Černo-bílé čarování aneb V hlavní roli klavír!

Konec prvního pololetí zastihl klavírní oddělení v pilné práci a velkém očekávání. Deset malých i větších klavíristek se spolu se svými pedagogy připravovalo na výjimečný klavírní seminář pod vedením vynikajícího klavíristy a pedagoga **prof. MgA. Petera Toperczera ml.**, který za námi z Prahy přijel 24. 1. 2020.

Od brzkých ranních hodin neúnavně a s úsměvem pracoval s deseti klavíristkami z naší ZUŠky. Pod jeho vedením se jim klavír rozezpíval a skladby začaly vyprávět krásné, tajemné i veselé příběhy. To bylo tou nejkrásnější odměnou za jejich poctivou domácí přípravu a nikdy nekončící práci.

Pro nás učitele byla odměnou nejenom možnost být při tom a být svědky metodicko-pedagogické práce tohoto výjimečného pedagoga, ale především usměvavé spokojené tváře a rozzářené oči našich žákyň, které odcházely z výuky unavené, ale plné dojmů a s chutí do další práce. Ta se zúročila hned 25. 2. při **Setkání mladých klavíristů 2020**, které uspořádala naše škola a kde se představilo celkem 30 žáků v sólové i čtyřruční hře na klavír.

Seminář s prof. Toperczerem se uskutečnil v rámci projektu Šablony II podpořeného z fondů EU.

Prof. Toperczer při výuce s X. Xovou, Žátkyní X. Xové. • foto Marika Blažková

Prof. Peter Toperczer ml.
(*1970 v Košicích) se začal učit na klavír u prof. M. Borové. Je absolventem pražské konzervatoře u prof. Františka Maxiána a Hudební fakulty Akademie múzických umění v Praze ve třídě profesorů Jana Panenky a Petera Toperczera st. Měl také možnost spolupracovat s Ivanem Moravcem. Studium HAMU ukončil červeným diplomem a jako jeden z nejlepších studentů ročníku získal cenu Sažinové-Pochlebinové. Nyní vyučuje pedagogickou praxi na HAMU v Praze a hru na klavír na Gymnázium a hudební škole hl. m. Prahy (s dvacetiletou praxí), s žáky těchto škol získal mnohá ocenění na českých i zahraničních klavírních soutěžích.

Náš obdiv a poděkování patří Barboře Pánkové, Nele Truclové, Lucii Holáňové, Nelle Andráškové, Elišce Mikušové, Karolíně a Kristýně Knotovým, Anetě Vajdíkové a Dorotě Ondrůškové. Stejně jako panu profesorovi za jeho čas a ochotu se s námi ze ZUŠky podělit o své zkušenosti a um. Veliké díky i za jeho slova, která byla krásnou tečkou za výjimečným pedagogicko-hudebním setkáním, při kterém žákům i pedagogům ukázal, jak je hudba a klavírní hra kouzelná:

Dobrý večer, paní profesorko, ještě jednou děkuji za pozvání na konzultační hodiny s vašimi žáky, bylo to z mé strany vnímáno jako milé setkání s talentovanými klavíristy, kteří jsou dobře připravováni pedagogy na soutěž hudebních škol. Jak jejich vyučující, tak i zázemí vaší školy působí velmi dobře, jistě ne jen na mou osobu. Celá organizace těchto hodin proběhla tak, jak se na takových akcích předpokládá. Děkuji za sebe, ale hlavně za vaše žáky, kterým jste schopni připravit takovou akci na půdě vaší krásné školy.
S pozdravem Peter Toperczer

Jana Grabcová

CLARINA
MUSIC

Váš dodavatel hudebních nástrojů

www.clarina.cz

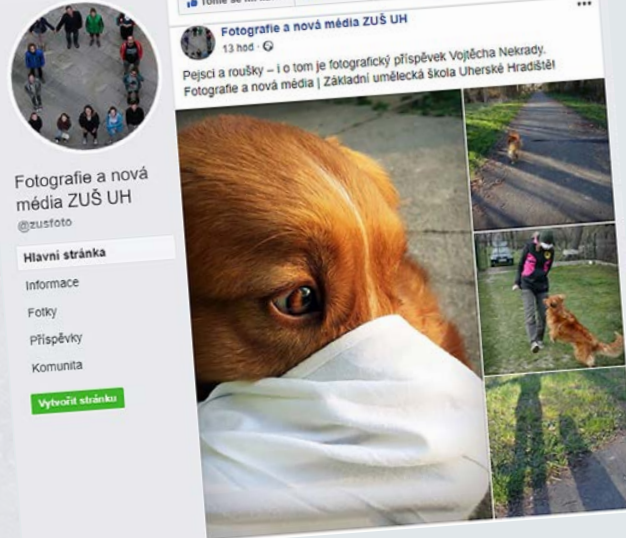
Ve výtvarném oboru jsme byli všichni, asi stejně jako většina z nás, zpočátku zaskočení vyhlášením mimořádných opatření, zejména jejich razancí. A stejně jako všichni ostatní v naší zemi jsme museli reagovat na změnu situace, přizpůsobit se jí a zajistit možnost výuky ve stávajících podmínkách.

Umění možného v „nemožné“ době

Výtvarný obor ZUŠ UH postupně přešel, stejně jako celá škola, na distanční formu výuky. Ta je míněna jako podpora domácí tvořivosti pro naše žáky a záležitosti jen na nich a na jejich rodičích, jakou formou se zapojí. Učitelé oslovili rodiče a dnes už někteří žáci komunikují přímo se svými učiteli. Zejména u starších žáků komunikace probíhá téměř okamžitě a bezprostředně. Výuka probíhá v týdenních cyklech, tak jako před vyhlášením mimořádných opatření. Stává se ale, že někteří žáci pošlou/odevzdají práci obratem a vyžadují další zadání. Což samozřejmě vítáme a jsme na to připraveni :-)!

Spolupráce na dálku začíná na klasické elektronické poště a podle možností a preferencí rodičů našich žáků se může rozvíjet a prohlubovat. Jsme připraveni na další možnosti online komunikace. Rodiče si sami zvolí, jaká forma jim nejlépe vyhovuje. Způsob komunikace se může v čase vyvíjet a flexibilně přizpůsobovat potřebám domácností našich žáků. Není tedy nutné mít doma vybavený výtvarný ateliér, ani v této době objíždět nákupní centra a shánět specializované výtvarné potřeby.

Postupně také hledáme další možnosti prezentace tvorby našich žáků vzešlé z distanční výuky. Práce se objevují na facebookových stránkách školy i jednotlivých učitelů. Jde zejména o to, aby žáci měli zpětnou vazbu, obdobnou jako při klasické výuce.

facebook.com/zusfoto

Jedním cílů fotografů vždy bylo reagovat na aktuální dění, přehodnotit významné události, přinášet obrazové zprávy o výjimečných a neopakovatelných okamžicích. Právě tak je koncipován i nejnovější projekt oddělení Fotografie a nová média, v němž žáci společně vytvářejí soubor fotografií a drobných audiovizuálních projektů dokumentují nebo introspektivně hodnotí způsoby prožívání kritického období epidemie koronaviru. Žáci komunikují spolu i s pedagogem, sdílejí a hodnotí své fotografické soubory a ty nejlepší průběžně publikují na FB.

Pravidelně také spolupracujeme na přípravě koncertu s názvem *Zuška do ouška* aneb *Zuška v papučích stále na očích*, tedy vysílání domácích záznamů distanční výuky. Tento „koncert“ připravujeme každý týden již od vyhlášení mimořádných opatření. Součástí jsou i práce žáků výtvarného oboru, které dotvářejí vizuální podobu vysílání.

Ačkoliv všichni doufáme v co nejbližší návrat do školy, jsme připraveni k dalšímu pokračování a rozvíjení distanční výuky. Snažíme se o umění možného v této „nemožné“ době.

Martin Šimčík

Pozor, vyletí ptáček!

Fotografie se na naší škole vyučuje již od října 2002. Z počátečního kurzu se brzy vyvinul obor Fotografie, který se postupem času transformoval na oddělení výtvarného oboru **Fotografie a nová média** s vlastním vzdělávacím programem. S časem se také postupně modernizovalo vybavení oddělení od třídy s laboratorii pro černobílou fotografii až po dnešní podobu moderně vybaveného ateliéru s nejnovějšími digitálními technologiemi.

Projekt za projektem

Výuka byla vždy koncipována tak, aby žáci s pomocí zvolených médií a výrazových prostředků poznávali a objevovali významné sociální, kulturní a historické fenomény ve svém okolí. Jednoduše řečeno – žáci se ve výuce primárně neučí fotografovat, zacházet s kamerou nebo s programy na PC, ale jejich prostřednictvím zkoumají a zpracovávají nejrůznější témata, o kterých v závěru podávají vizuální zprávu, nejčastěji v podobě uceleného souboru představeného veřejnosti v podobě výstavy.

Z nejvýznamnějších projektů od roku 2002 lze jmenovat například zprávu o historii a zkáze vesnice Maršov na Uherskobrodsku, rozsáhlý dokumentární projekt realizovaný na Salaši v Chřibech, zpracování pověstí města Uherské Hradiště s intermediálním výstupem a instalací v podzemí Františkánského kláštera, fiktivní dokumentární film Buchlovská Černá paní natočený na hradě Buchlově, studentský film realizovaný v rozsáhlém projektu na Baťově kanále, průzkum historie i samotného objektu bývalé UH věznice nebo vhléd do zákulisí provozu Slovácského divadla a mnoho dalších.

Mnohé z projektů mají i osobnější charakter a vedou žáky k sebepoznávání či přehodnocení vlastních postojů nebo vztahů. Zde lze jmenovat projekt *Odpoledne s prarodičem* realizovaný ve spolupráci s Uherskohradištskou nemocnicí, výstavní koncept *Vize budoucnosti*, ve kterém žáci zvažovali různé aspekty společenského vývoje, typograficko literární site specific *Křižovatky poezie*, kdy žáci instalovali na vybraných exponovaných místech města kaligrafy s vlastní nebo oblíbenou poezií, nebo řada dalších ekologických a politicko společenských výstavních cyklů realizovaných v rámci projektu *Myší díra*.

S loutkou do knihovny

Jedním z posledních projektů se žáci zabývali od poloviny loňského školního roku. Byl zaměřen na fenomén loutkového divadla, které v Uherském Hradišti existuje již od roku 1903. Žáci opakovaně s fotoaparátů navštívili představení pro veřejnost, ale také veřejnosti skryté depozitáře a prostory zákulisí, ve kterém se inscenace nejen pro dětského diváka připravují. Došlo ale i na to, že žáci ZUŠky pozvali loutky do školního ateliéru, kde k nim přistupovali jako ke skuteč-

ným osobnostem, a vytvořili jejich herecké portréty s využitím několika odlišných postupů. Nakonec dokonce loutky vzali na procházky do ulic. Tak například kašpárek ochutnal punč na vánočních trzích, čarodějnice si zašla nakoupit a do kadeřnictví, čert se proletěl půdou historického objektu Reduty a princezna navštívila Knihovnu Bedřicha Beneše Buchlovana. A fotografové hradištské ZUŠky vše důsledně zdokumentovali...

Autorky a autoři fotografií:
Eliška Čechová, František Chmelař, Michaela Janíková, Eliška Jordánová, Klára Kadlčíková, Lucie Kreisingerová, Kateřina Mičková, Vojtěch Nekarda, Matěj Pavlíček, František Procháčka, Denis Radina, Soňa Rašíková, Zuzana Šuranská, Anna Uhrová, Katrin Valentíková a Eliška Zálešáková | pedagogické vedení Marek Malůšek

Z pohledu pedagoga lze konstatovat, že krom samotného aspektu poznání instituce divadla, jejího provozu či práce loutkoherce, si žáci v oblasti fotografie procvičili různé postupy při práci s kombinací přirozeného a umělého osvětlování, stanovení správných expozičních hodnot, cestou postupného rozvíjení a experimentu objevovali různé podoby portrétů až po abstraktní formu s využitím makro techniky. Zvládli komunikaci při řešení rozmanitých situací při focení v exteriérech a ve finále sami zvládli úpravu fotografií v programech Adobe a celou produkci první velké výstavy. Ta se uskutečnila 9. února 2020

symbolicky přímo v prostorech Loutkového divadla při znovuotevření budovy Sokol po její rekonstrukci. Výstavu si dokonce před veřejností i sami zahájili a udělali dokumentaci celé expozice...

Klíčem k naplnění tohoto projektu byla především metafora. Podobenství, že loutka představuje vlastnosti a povahu člověka. V příbězích, podobně jako zvířátka v bajkách, pak loutka vypráví příběhy, ve kterých je možné najít obvyklé vzorce chování a jednání, které mohou až nápadně připomínat náš

skutečný svět. Při použití tohoto klíče se pak snadno stane, že nám lidé v určitých situacích až nápadně připomínají loutky vedené osudem (či rukou loutkovodiče) příběhem, který třeba nemusí být určen jen dětem. Což je také východisko dalšího pokračování projektu ve spolupráci s Loutkovým divadlem Sokola. O jeho výsledky se s vámi nezapomeneme podělit.

Marek Malůšek.

**MUSIC
CITY**

SLEVA 10%

pro studenty ZUŠ
Uherské Hradiště.*

Adresa: Prostřední 133,
Uherské Hradiště, 686 01

e-mail: info@music-city.cz
telefon: +420 800 111 170

www.music-city.cz

* Sleva se nevztahuje na akční, výprodejové a bazarové zboží a na prodloužené záruky. Neplatí na značky Yamaha a Fender. Platnost slevy je do 30. 6. 2020.

ta nec

Výuka ve výjimečné situaci probíhá formou zadaných tréninků – video ukázek. Žáci dostávají úkoly týkající se reflexe tanečního umění – popis tanečních představení, výtvarné zpracování inspirativního představení či tématu. Motivační úkoly najdete na Facebookových stránkách Taneční obor ZUŠ Uherské Hradiště (pro UH a Kunovice, Buchlovice) a Taneční obor ZUŠ Uherské Hradiště, pobočka Staré Město. Informace na vyžádání zasiláme e-mailem, v případě zájmu neváhejte kontaktovat svého vyučujícího.

Být tanečníkem

V únoru letošního roku navštívil naši ZUŠku její absolvent tanečního oboru **Petr Nedbal**. Ve třídách Marie Juráskové a Jany Trubačikové vedl již potřetí taneční workshop a vypadá to, že se vrací rád tam, kde začala jeho láska k tanci...

Do třídy Ladislavy Košíkové nastoupil jako žáček druhého ročníku ZŠ. Paní učitelka si na Petra dobře vzpomíná: „Petr byl sám kluk mezi holkama. Byl nadšený, opravdový a velmi talentovaný. Tenkrát by mě ale vůbec nenapadlo, že by chtěl tanec studovat. Během let strávených na ZUŠce se to v něm ale vyvíjelo, vyspěl a utřídil si svůj názor na tanec. Cenné pro mě je, že k tomu, že chce studovat tanec a být tanečníkem, během mé výuky dospěl sám.“

Pod vedením paní učitelky Lad'ky Košíkové si zatančil například na tanečním koncertě v choreografii na skladbu Zdeňka Lukáše Hadroplet (s choreografií Hadroplet vyhráli malí tanečníci celostátní přehlídce ZUŠ v roce 2006). Tento koncert v Klubu kultury 15. května 2005 byl zároveň absolventským koncertem Jany Trubačikové, také žákyně Lad'ky Košíkové a později krátce taktéž Petrovy učitelky, nyní vedoucí tanečního oboru.

Workshop s Petrem Nedbalem se uskutečnil v rámci projektu Šablony II podpořeného z fondů EU.

Petr Nedbal v roce 2006 v představení Hadroplet. • foto Martina Cogolová

A jak na Petra vzpomíná Jana Trubačiková? „Když jsem nastoupila do ZUŠky jako mladá absolventka taneční konzervatoře Duncan centre, byl Petr v jednom z nejstarších ročníků. Zatímco výuka u Lad'ky Košíkové se nesla v duchu scénického tance, v mých hodinách jsem se pokoušela aplikovat současné taneční techniky, které jsem se naučila na konzervatoři. Žáci se tak měli možnost seznámit s novými impulzy a rozhodnout se, jakým směrem se jejich tanec bude vyvíjet.“ A proč si spolu se svou kolegyní Marií Juráskovou zvolu do svých hodin na workshopy právě Petra Nedbala? „Petr je nejenom výborný profesionální tanečník, ale i skvělý pedagog. Je k dětem otevřený, dokáže systematicky a koncepčně dětem předat svoje zkušenosti, ale také je podporuje v jejich samostatném tvůrčím rozvoji,“ shodují se obě. „Pro nás pedagog je velkým přínosem konfrontace našeho přístupu s učebními plány a současnými trendy v zahraničí a těší mě, že sneseme srovnání a rozhodně nezaostáváme,“ dodává Jana Trubačiková.

obě foto Martina Cogolová

Na slovíčko s Hadropletem

Jak vzpomínáte na své začátky v naší ZUšce?

Útržky vzpomínek mě přivádějí na mou první návštěvu tanečního sálu, na Mariánské náměstí do budovy ZUŠ. Za doprovodu své maminky jsem přišel poprvé navštívit výuku tanečního oboru. Při vstupu do sálu hned za dveřmi stála židle. Seděl jsem na maminčině klíně a s úžasem vše pozoroval. Zanedlouho k nám přistoupila paní učitelka Košíková a vyzvala mě, ať se přidám. Já ani chvilku neváhal a zapojil se...

Přihlásili vás rodiče, nebo jste chtěl sám tancovat?

Řekl bych, že to bylo vzájemné. Rodiče odporovali můj zájem o pohyb jako takový a neváhali mě v tom podpořit.

Petr Nedbal

Profesionální tanečník, pedagog a choreograf pochází z Ostrožské Nové Vsi. Je absolventem pražské Konzervatoře Duncan centre, newyorského Jose Limon Institute a nizozemské ArtEZ University of the Arts. Pracuje ve švýcarském Bernu jako nezávislý umělec s ORA Dance Art Collective, ROTES VELO Kompanie, Kolektiv F, Joshua Monten Dance Company a vyučuje na Conservatoire de Fribourg COF, Akar zeitgenössischer Tanz Bern, The Link, Zentrum für Tanz, Kultur und Gesundheit Jegenstorf a Accademia Balladum Tanzshule Solothurn.

Kromě České republiky se podílel také na řadě divadelních i tanečních projektů v Holandsku, Itálii, Číně nebo Americe. Má za sebou spolupráci např. s Konzert Theater Bern nebo s Milano City Ballet či Deja Donne. Italský Lago Film Fest v létě minulého roku již podruhé v řadě poskytl svůj tvůrčí prostor, kde Petr představil své nejposlednější dílo Fest of Wonder. Věnuje se jak současnému tanci, tak klasické taneční technice i choreografické tvorbě.

Vzpomenete si na nějakou výraznou choreografii, zážitek na ZUŠce?

Již zmiňovaný Hadroplet mi utkvěl v paměti. Nastřihávání kostýmů, navazování barevných stužek a zážitky z cest na přehlídky. Pokud si dobře pamatuji, měli jsme možnost vycestovat do Kutné Hory a Pardubic.

Jak se cítíte teď v roli učitele?

Na roli pedagoga si stále zvykám. Skrze cestu nezávislého umělce a rozmanitost profese tance se mi rovněž naskytly nabídky k pedagogické činnosti. Tuhle výzvu jsem s radostí přijal a dnes se v této roli začínám cítit naprosto přirozeně. Je stále se něčemu přiučovat, přijímat výzvy sebepoznávání a sebevzdělávání. Vedle novočasových přístupů k výuce často vzpomínám a těžím z postupů či metod taneční výuky, kterou jsem mohl jako student navštěvovat.

P. Nedbala se ptala Martina Gogolová

Letní tábor „týden umprumákem“

prázdninové výtvarné
kurzy **DoArt**
pro žáky od 12 let

KRESBA | KERAMIKA |
PRÁCE S KŮŽÍ | MALBA |
DIGITÁLNÍ GRAFIKA

1. turnus: **13.–17. 7. 2020**
2. turnus: **17.–21. 8. 2020**
po–pá **9.00–16.00**

hlavní budova SUPŠ
Uherské Hradiště
na Všehrdově ulici

informace a přihlášky:

www.doart.cz (od ledna 2020)

předběžná rezervace:

docekalova@supsuh.cz

80 ➔
1939 – 2019 **SUPŠ**

dra, mát ák

Divadlo je věc kolektivní a veřejná. Obojího nám teď není dopřáno. Ale žáci a učitelé literárně-dramatického oboru nesložili zbraně! Změnil se jen styl a zacílení výuky. Proto vás na konci školního roku pravděpodobně nebudou zvat na nová představení.

Možná ale budete mít možnost vidět výsledky čtyř projektů, do kterých se zapojili téměř všichni žáci.

Projekty pro „časy na dálku“

První dva mají něco společného. Jedná se o video lekce, které žáci dostávají jednou týdně.

Hlasové rozcvičky připravuje Olga Strašáková. Účastníci projektu se učí pracovat s dechem, hlasem i tělem, společně se svojí učitelkou jojkají, šeptají, hulákají...

V lekcích **Základy pantomimy** můžete vidět Radmilu Mrázovou uvězněnou za imaginární zdi či provádějící koordináční cvičení, nad nimiž zůstává rozum stát. V zásobě toho má ještě spoustu!

Všechno je provázeno podrobným výkladem a vysvětlením všech fint a figlů. K autorům tohoto článku se doneslo, že v některých domácnostech se do cvičení nabízených v těchto projektech zapojili i ostatní členové rodiny.

Třetí projekt se jmenuje **Tvorba autorské audioknihy**. Jeho účastníci si vyzkoušejí některé techniky tvůrčího psaní, cílem je napsat příběh. Na konci by tak měla vzniknout kniha povídek, které jejich autoři sami načtou. Lekce, samozřejmě v psané podobě, jedná se o psané slovo, připravuje Hana Nemravová.

Poslední projekt se jmenuje **Individuální konzultace**. Je určen těm žákům, kteří pracují na nějakém vlastním recitačním, divadelním či literárním projektu. Zde probíhá komunikace žáků s učitelem, kterým je Stanislav Nemrava, prostřednictvím video a jiných hovorů.

Z hlasových rozcviček O. Strašákové • video LDO

Práce nad scénářem • foto archiv LDO

Z pantomimických rozcviček R. Mrázové • video LDO

Jak vidíte, žáci literárně-dramatického oboru mají z čeho vybírat. Možná se příště sejdem na představení beze slov, možná na poetickém večeru nebo na autogramiádě knihy, která ještě nemá jméno. Doufejme, že to bude brzo.

Hana Nemravová

Jak jsme hráli a nehráli a budeme hrát

Možná se k vám už doneslo, že i po úspěšném představení Veselé paničky windsorské divadelní soubor naší školy Dohráli jsme pokračuje ve spolupráci s amatérským divadelním souborem Čapek. Tentokrát si přizvali na pomoc i žáky hudebního oboru pod vedením pana učitele Marka Ovčáčka a dva z pedagogů literárně-dramatického oboru Olgu Strašákovou a Stanislava Nemravu. Pod režijním vedením Hany Nemravové tak vzniklo představení **Jenůfka**. Jedná se o úpravu hry Gabriely Preissové Její pastorkyňa, kterou má v současné době na repertoáru Slovácké divadlo. Oba soubory, profesionálové i amatéři, už od počátečních příprav počítali se společnou premiérou, která proběhla 11. ledna 2020 na Malé scéně SD a ve Slováckém divadle. Pro všechny zúčastněné bylo setkání odlišných zpracování téže látky zajímavým a inspirativním zážitkem.

Další představení Jenůfky se konalo v pondělí 9. března. Panovala zde ještě větší nervozita než při premiéře, protože hned po představení následovalo velké baleení – soubor se chystal na divadelní přehlídku Valašské křoví ve Slavičíně, která měla začít ve středu 11. března. V poslední chvíli byla přehlídka zrušena, všechny věci se vrátily do skladu a divadelníci se nyní setkávají pouze na WhatsAppu. Kdybyste měli možnost nahlédnout do jejich korespondence, mohli byste si přečíst třeba toto: „Já už chci hrát!!!“.

Všechno je připraveno. Kostýmy nažehleně spočívají ve skladu. Rekvizity jsou přehledně uspořádány. Zveme vás do divadla. V šest hodin po karanténě v divadelním sále ZUŠ Uherské Hradiště na Tyršově náměstí!

Hana Nemravová

Foto Dušan Pavlíček

Foto Dušan Pavlíček

Foto Marika Blažková

Vánoční pohádka, která původně zůstala nedokončena, ale dočkala se

Celé nebe, pokryto práškem nostalgie, oslavovalo Ježíškovy narozeniny. Hrála omamná nebeská hudba, jedlo se a hodovalo, vše bylo ověšeno různými ozdobami, stuhami a lampióny a zářilo duhovými barvami. Oblaka obsadil Andělský sbor, který k této příležitosti chystal koncert. Všichni se připravovali na vystoupení, když, celý udýchaný, přiletěl Starší anděl se zprávou: „Všem andělům! Nesu naléhavé sdělení. Nejpozději do dnešního večera musíme vybrat Ježíškova nástupce, který roznese dárky pod stromečky.“

„A proč je neroznese sám?“ divila se andělská sopranistka. „To nevím, zavřel se prý do svého pokoje a nechce nikoho vidět,“ řekl Starší anděl, otíraje si kapesníkem zpenené čelo: „Jen abychom to stihli včas.“ „Aha, dospívá, asi zažívá menší existenční krizi,“ prohodila vysokým hláskem sopranistka a sbor se přestárle zasmál. „Neboj se, anděle, to zvládneme,“ ujistila ho a navrhla, aby byl nástupce zvolen z řad hodných dětí.

Na tom se sbor jednohlasně shodnul. Jenže – jaké vlastnosti by mělo mít hodné dítě? A jak je poznat od ostatních? Ze zadních řad sboru se ozval zvučný tenorový hlas, až se někteří andělé vylekali. „No, mělo by to být dítě milé, upřímné a nevykutálené.“ „Nevykutálené? Takových je,“ reagoval Starší anděl. „Stačí se jen podívat do Mikulášovy knihy.“

Lusknul prsty a už se před ním vznášela tlustá ohmataná kniha. A sama se otevřela na stránce se seznamem hodných dětí. „Zavřu oči, ať je to spravedlivé.“ Starší anděl s pevně sevřenými očima a soustředěným výrazem klouzal prstem po listu knihy. Zastavil se skoro na konci stránky, otevřel oči a bylo rozhodnuto. „Frantík! Bude to Frantík. To je určitě fajn kluk. Pošlete mu zběžné zjevení, ať se co nejrychleji dostaví.“ Andělský sbor se pohodlně usadil, všichni byli rádi, že situaci tak rychle a dobře vyřešili. Po chvíli čekání se v jednom z mraků s hlasitým trhnutím objevila štěrbin a andělé vyjeveně zírali k rychle se rozšiřujícímu otvoru. „Co se to děje?“ zašeptal někdo polekaně. Na odpověď dlouho čekat nemusel, protože...

Alžběta Blahová | pedagožka H. Nemravová

► ...ze štěrbin vylezl tuleň a řekl: „Ahoj, nevěděl jsem, kde jsou dveře, tak jsem to vzal tudy.“

Andělé zírali jako vyorané myši, protože kolem zrovna projel traktor, který oral mráčky na obláčky. „Kdo jsi a co tady děláš?“ zeptal se Starší anděl. „Já jsem Frantík a jsem tu, protože jsem viděl mráček, který vypadal jako rybička, tak jsem po něm skočil.“ „Ty jsi Frantík?! Vždyť jsi tuleň!!“ řekl Starší anděl. „Aha, tohle je stránka s hodnými tuleni,“ řekla andělská sopranistka. „Hodné děti jsou o dvě stránky dál.“ Když tu začala bimbát půlnoc. Andělé se zděsili. „Nestihli jsme to!“ řekl andělský sbor. Avšak mezi nimi se objevil Ježíšek. Andělé otevřeli pusy. „Ježíšku, kvůli tobě nedostaly děti dárky!“ „Proč by ne, všechny jsem si dal do pokoje a roznosl a pomohl mi s tím lachtan jménem Ťuťu.“

„Uff!“ řekl andělský sbor sborem.

Vít Jaitner, 11 let | pedagog S. Nemrava

Autorovi dokončení povídky z minulého čísla náleží poukázka na nákup v knihkupectví Portal. Gratulujeme a přejeme podnětné počtení!

Talentovky na školní rok 2020/21

Jako každý rok, i letos chystáme talentové přijímací zkoušky. Díky současné nejasné situaci nemají zatím přesně stanovený termín. Navštivte proto naše webové stránky www.zusuh.cz, kde najdete přehled oborů a poboček i informace o přijímacích zkouškách. Novinkou je **elektronická přihláška a rezervační systém**, který rodičům umožňuje z pohodlí domova objednat své dítě na konkrétní termín talentové zkoušky.

Nabídka hudebních nástrojů, tanečních i výtvarných technik či literárně dramatického oboru je vskutku široká. Zkušený tým pedagogů, zapojení žáků do kulturního života Slovácka, nástrojové vybavení školy a kreativní prostředí vede naše žáky k osobnímu růstu nejen v oblasti umění. Spojení těchto klíčových momentů z nás dělá jednu z nejlepších škol nejen regionu ale i celé České republiky.

zuška
UHERSKÉ HRADIŠTĚ

www.zusuh.cz/elektronicka-prihlaska

